Nr. 32. 1932.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** — Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

KATOWICE, sobota, dnia 6. sierpnia 1932 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 10 czerwca 1932 r.

o zaliczeniu gminy Siemianowice Śląskie w powiecie katowickim, w województwie śląskiem do rzędu miast.

Na podstawie § 1 ust. 2 pruskiej ordynacji wiejskiej dla siedmiu wschodnich prowincyj z dnia 3 lipca 1891 r. (Zb. ust. pr. str. 233) i art. 14 ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. o wprowadzeniu dekretów, ustaw sejmowych i rozporządzeń Rządu oraz o dalszem uzgodnieniu ustawodawstwa na obszarze b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 511) zarządza się co następuje:

§ 1.

Gminę wiejską Siemianowice Śląskie w powiecie katowickim, w województwie śląskiem zalicza się do rzędu miast, mających prawo rządzenia się podług przepisów pruskiej ordynacji miejskiej dla sześciu wschodnich prowincyj z dnia 30 maja 1853 r. (Zb. ust. pr. str. 261)

§ 2.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: A. Prystor
Minister Spraw Wewnętrznych:
Bronisław Pieracki.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr. 51 z dnia 23. 6. 1932 r.)

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 12 lipca 1932 r.

o wprowadzeniu nazwy „Minister Opieki Społecznej“ i „Ministerstwo Opieki Społecznej“.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i art. 1 lit. b) ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr, 22, poz. 165) postanawiam co następuje:

Art. 1. Nazwa „Minister Pracy i Opieki Społecznej” zmienia się na nazwę „Minister Opieki Społecznej”, a nazwa „Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej” na nazwę „Ministerstwo Opieki Społecznej”.

Art. 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki
Prezes Rady Ministrów: A Prystor
Minister: Wł. Zawadzki
Minister Spraw Wewnętrznych:
Bronisław Pieracki
Minister Spraw Zagranicznych: August Zaleski
Minister Spraw Wojskowych: J. Piłsudski
Minister Skarbu: Jan Piłsudski
Minister Sprawiedliwości: Czesław Michałowski
Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: J. Jędrzejewicz
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Sew. Ludkiewicz
Minister Przemysłu i Handlu: Zarzycki
Minister Komunikacji: Kühn
Minister Pracy i Opieki Społecznej: Hubicki
Minister Poczt i Telegrafów: Boerner.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr. 64 z dnia 27 lipca 1932 r.)

WYDZIAŁ POWIATOWY
KATOWICE

L. Sm. 1038/32.

Obwieszczenie.

W myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych — (Dz. Ust. R. P. Nr. 62, poz. 580) **egzekucje wszelkiego rodzaju świadczeń pieniężnych,** które mogą być ściągane na podstawie obowiązujących przepisów w trybie administra-

cyjnym, **przeszły z dniem 1 sierpnia 1932 r. na urzędy skarbowe.**

Rodzaje świadczeń pieniężnych, wyłączone z pod egzekucji urzędów skarbowych, określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 62, poz, 581).

Katowice, dnia 2 sierpnia 1932 r.

Starosta
i Prezes Wydziału Powiatowego
m. p. Dr. Seidler.

Obwieszczenie Ministra Skarbu

z dnia 25 kwietnia 1932 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o opłatach stemplowych.

(Ciąg dalszy z nr. 31.)

Opłata wynosi: od pism mających za przedmiot prawa, wymienione w punktach 1 i 2 art. 64 — 2 proc. od pism, mających za przedmiot prawa wymienione w punkcie 3 art. 64 — 1 proc.

O ile jednak zachodzą warunki, przewidziane w ustępie drugim art. 58, pobiera się opłatę w wysokości 0,5 proc., o ile zaś chodzi o pisma, wymienione w ustępie czwartym tegoż artykułu, w wysokości 0,2 proc., a przy pismach, wymienionych w ustępie piątym tegoż artykułu w wysokości 5 zł.

Do opłaty, przewidzianej w rozdziale niniejszym, stosuje się odpowiednio przepisy o opłatach od pism, tyczących się przejścia własności rzeczy nieruchomych, zawarte w ustępach: drugim i następnych art. 52 oraz w art. 53, 54 (w punkcie 1), 56 (w ustępie drugim), 57, 59, 60, 62 i 63.

Rozdział dwunasty.

Sprzedaż i zamiana rzeczy ruchomych.

A. Umowy i orzeczenia.

Art. 66.

Opłacie stemplowej w wysokości 1 proc. podlegają pisma, stwierdzające:

1. umowę sprzedaży lub zamiany rzeczy ruchomych, nie wyłączając dostawy oraz przelewu (cesji) wierzetelności i innych praw;

2) sprzedaż rzeczy ruchomych drogą licytacji;

3) orzeczenia sądowe, na mocy których w toku postępowania egzekucyjnego rzecz ruchoma, będąca własnością dłużnika, przechodzi na własność wierzyciela lub zostaje sprzedana z wolnej ręki;

4) oddanie rzeczy ruchomej na własność celem spłacenia długu, jako też zrzeczenie się prawa do rzeczy ruchomej wzamian za sumę pieniężną lub za inną rzecz ruchomą.

Za stwierdzenie przelewu (punkt 1) uważa się także pismo cedenta, zawiadamiające dłużnika o przelewie, lub pismo dłużnika, zawiadamiające o przyjęciu przelewu.

Na obszarze, na którym obywiązuje kodeks cywilny niemiecki, za stwierdzenie przelewu uważa się również wniosek o wpis przelewu w księdze wieczystej lub w rejestrze okrętowym. Przepisu powyższego nie stosuje się, gdy wniosek opiera się na darowiźnie lub na zapisie (§ 2174 kod. cyw. niem.) albo gdy wnioskowi odmówiono. W razie stwierdzenia przelewu nietylko przez wniosek, lecz także innego rodzaju pismem, stosuje się art. 3.

Art. 67.

Z pośród pism. wymienionych w art. 66, wyjątek stanowią pisma, stwierdzające:

1, umowę o sprzedaż rzeczy ruchomych z wyjątkiem lasu na wyrąb, którą bądź sprzedawca bądź kupujący zawiera w zakresie swego przedsiębiorstwa, podlegającego podatkowi przemysłowemu, lub ustawowo od tego podatku zwolnionego; pisma te podlegają opłacie w wysokości 0,2 proc;

2. umowę o sprzedaż niewydzielonej (idealnej) części rzeczy ruchomej, nabytej przez sprzedawcę drogą dziedziczenia, zapisu lub darowizny — osobie, mającej udział w tejże rzeczy z tych samych tytułów; pisma takie podlegają opłacie w wysokości 0,5 proc.

Karty umowy, sporządzone przez maklera przysięgłego, a tyczące się tranzakcyj giełdowych, zawartych na giełdzie towarowej (29 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1924 r. o organizacji giełd., Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 23, poz. 209), pydlegają opłacie w wysokości 50 gr. Minister Skarbu może zwolnić od tej opłaty.

Art. 68.

Nie podlegają opłacie według rozdziału niniejszego pisma, wymienione w art. 66, jeżeli tyczą się:

1. prawa do ciał kopalnych (art. 64);

2. sprzedaży papierów wartościowych lub ich zamiany na inne papiery wartościowe (art. 75);

3 przelewu praw dzierżawcy lub biorącego w najem (art. 88);

4. działu majątku wspólnego (art. 131 i 132).

Art. 69.

Wolne są od opłaty stemplowej pisma, stwierdzające:

1. sprzedaż za ogólną sumę, nie przewyższającą 20 zł.

2. sprzedaż przedmiotów monopolu państwowego, jeżeli monopol jest bądź sprzedawcą bądź kupującym;

3. sprzedaż monet zagranicznych, jako też złota i srebra w sztabach;

4. umowę sprzedaży, którą bądź sprzedawca, bądź nabywca zawarł w zakresie swego przedsiębiorstwa, podlegającego podatkowi przemysłowemu lub ustawowo zwolnionego od tego podatku, jeżeli pismo takie jest zaopatrzone tylko w podpis jednej strony i przytem nie jest ani sporządzone, ani uwierzytelnione sądownie lub notarjalnie;

5. przelew wkładki w Pocztowej Kasie Oszczędności;

6. sprzedaż materjałów budowlanych, przewidzianą w punktach a). d) art. 4 ustawy z dnia 29 kwietnia 1925 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 346);

7. orzeczenia, wymienione w punkcie 3 art. 66, o ile mają za przedmiot gotówkę.

Wolne są od opłaty również indosy na wekslach, przekazach, czekach, na obligach, wymienionych w art. 301 kodeksu handlowego austryjackiego i w § 363 kodeksu handlowego niemieckiego, na dokumentach przewozowych, na składowym dowodzie posiadania oraz indos drugi i następne na składowym dowodzie zastawniczym (warrancie.)

Art. 70.

Za podstawę wymiaru opłaty od pism, niniejszym rozdziałem objętych, bierze się wartość rzeczy ruchomej (art. 6 — 10).

Przy zamianie rzeczy ruchomej na ruchomości przyjmuje się jako podstawę wymiaru wartość

świadczenia tylko jednej strony, a gdy wartości nie są równe — kwotę wyższą. Przy zamianie nieruchomości w Polsce lub prawa do ciał kopalnych (art. 64, punkty 1 i 3), w Polsce wydobywanych, na rzecz ruchomą, której wartość jest wyższą, należy uiścić oprócz opłaty, przewidzianej w rozdziale dziesiątym, względnie jedenastym, nadto opłatę od różnicy wartości według postanowień rozdziału niniejszego. Jeżeli nieruchomość, względnie kopalnia znajduje się zagranicą, to opłatę uiszcza się od całej wartości rzeczy ruchomej w myśl rozdziału niniejszego.

Przy sprzedaży wierzytelności pieniężnej bez wymienienia ceny w piśmie, sprzedaż stwierdzającem bierze się za podstawę wymiaru nominalną kwotę wierzytelności.

Art. 71.

Do uiszczenia opłaty od karty umowy (art. 67, ustęp ostatni) jest obowiązany makler, może jednak od każdej ze stron żądać zwrotu połowy opłaty.

Opłatę od sprzedaży drogą licytaji, dokonanej przez przedsiębiorcę, zawodowo zajmującego się licytacjami, ma uiścić przedsiębiorca i może ją potrącić z ceny sprzedaży; opłata należy się, choćby licytacji nie stwierdzono pisemnie.

W obu powyższych wypadkach należy uiścić opłatę gotówką, bez urzędowego wymiaru (art. 25); podwyżkę stemplową (art. 42) oblicza się w wysokości 25-krotnej.

Opłatę od sprzedaży ruchomości drogą licytacji, dokonanej przez sąd lub przez urząd administracyjny, wymierza sądowy organ wykonawczy (art. 30, ustęp ostatni), względnie urząd administracyjny, który licytacji dokonał. Opłatę taką, jak również opłatę od orzeczenia sądowego, na mocy którego rzecz ruchoma zostaje sprzedana z wolnej ręki (art. 66, punkt 3), należy uiścić niezwłocznie po dokonaniu sprzedaży do rąk organu urzędowego, dokonywającego sprzedaży. Minister Skarbu może zarządzić uiszczanie opłat od sprzedaży, dokonywanych przez urzędy administracyjne, zapomocą znaczków stemplowych.

W razie nieuiszczenia opłaty od sprzedaży licytacyjnej, dokonanej urzędownie, względnie opłaty od sądowej sprzedaży z wolnej ręki, uważa się sprzedaż za niedoszłą do skutku.

Opłatę od orzeczenia sądowego, na mocy którego rzecz ruchoma, będąca własnością dłużnika, w toku postępowania egzekucyjnego przechodzi na własność wierzyciela, należy uiścić w ciągu trzech tygodni od dnia zawiadomienia nabywcy o orzeczeniu.

B. Rachunki i inne pisma, stwierdzające wykonanie umowy.

Art. 72.

Pismo, stwierdzające całkowite lub częściowe wykonanie przez sprzedawcę umowy o sprzedaż rzeczy ruchomej, jeżeli wymienia należność za rzecz sprzedaną, podlega opłacie w wysokości:

a) 0,2 proc. od sumy należności, jeżeli bądź sprzedawca bądź nabywca zawarł umowę sprzedaży w zakresie swego przedsiębiorstwa, podlegającego podatkowi przemysłowemu lub ustawowo zwolnionego od tego podatku — z wyjątkiem przypadków kupna lasu na wyrąb;

b) 1 proc. od sumy należności — w innych przypadkach.

Do pism, wyżej określonych, należą: rachunek, potwierdzenie odbioru towaru, wymieniające zarazem należność za towar, potwierdzenie odbioru ceny sprzedaży z zaznaczeniem, że otrzymano ją za dostarczone towary i t. p.

Forma pisma i sposób umieszczenia na niem nazwiska lub firmy wystawcy nie mają znaczenia; również nie ma znaczenia, że pismo takie oznaczono jako odpis; w wypadkach wątpliwych mają zastosowanie przepisy art. 6.

Jeżeli wykonanie umowy przez sprzedawcę stwierdzono kilkoma pismami wyżej wymienionemi, to stosuje się art. 3.

Postanowienia powyższe stosuje się również do pokwitowania, którem sprzedawca potwierdza odbiór ceny sprzedaży, otrzymanej zgóry (przy zawarciu umowy lub przed rozpoczęciem jej wykonania).

Opłatom, przewidzianym w artykule niniejszym, podlegają również wyżej wymienione pisma wystawione zagranicą, a przeniesione do Polski.

Opłaty, przewidziane w niniejszym artykule, oblicza się bez zastosowania ustępu pierwszego art. 14.

Ciąg dalszy nastąpi

(Przedruk z Dz. Ust. Rzp. Polsk. z d. 18. 5. 1932 r. nr. 41.)

Skradzioną mi

książeczkę wojskową

wystawioną przez P. K. U. Katowice, unieważniam.

Jan Dera, Janów-Miejski
ul. Janowska 36

Magistrat mista Mysłowic ogłasza niniejszem dodatek IV. do Statutu miejscowego z dnia 22/23. marca 1928 r. w przedmiocie stosunków prawnych urzędników komunalnych miasta Mysłowic oraz dodatek I. do Statutu miejscowego z dnia 29/31. października 1929 r. w w przedmiocie wypłaty komunalnego dodatku ekwiwalentowego w miejsce pomocy lekarskiej i ulg o przejazdach państwowemi środkami komunikacyjnemi dla pracowników i nauczycieli kontraktowych.

Dodatki wyłożone są w Magistracie pokój 19 w czasie od 8. sierpnia do 15. sierpnia 1932 r. w godz. urzędowych do wglądu.

Mysłowice, dnia 28. lipca 1932 r.

Magistrat miasta Mysłowic
Karczewski, burmistrz

Zarząd gminy Pawłów powiat Katowice ogłasza

przetarg publiczny

na wykonanie

robót murarskich

w nowej szkole powszechnej w Pawłowie.

Otwarcie ofert nastąpi w dniu 19. sierpnia br. o godz. 11-tej w Urzędzie gminnym. Druki potrzebne do przetargu nabyć można za opłatą 5,-zł. w Urzędzie gminnym, gdzie również wyłożone są do wglądu plany.

Pawłów, dnia 4. sierpnia 1932 r.

Zarząd gminy.

J. Wiechuła.

Naczelnik gminy.

Do rejestru spółdzielni L. 34 wpisano dnia 12 maja 1932 r. przy spółdzielni Bank Ludowy Spółdzielnia z ogran. odp. w Nowej Wsi, że uchwałą walnego zebrania z dnia 20 marca 1932 przyjęto nowy statut z dnia 20 marca 1932, który zawiera oprócz innych następujące postanowienia: Oprócz udziałów ponoszą członkowie odpowiedzialność dodatkową do sześciokrotnej wysokości udziałów tj. do 3000 złotych za każdy udział. Udział wynosi 500 zł. każdy członek winien wpłacić przy wstąpieniu przynajmniej 50 zł. resztę zaś po 10 zł. miesięcznie, lub przy pożyczkach i prolongatach przynajmniej 2 proc. od sumy pożyczki lub prolongaty. Zarząd składa się z 3 członków i jednego zastępcy. Do oświadczenia woli w imieniu spółdzielni potrzebne jest współdziałanie conajmniej dwóch członków Zarządu. Za spółdzielnię podpisują w ten sposób, że do firmy dołączają swe podpisy. Zarządowi nie wolno bez zezwolenia Rady Nadzorczej: 1) nabywać, zbywać i obciążać nieruchomości, jak również zawierać umów dotyczących się przebudowy nieruchomości, 2) udzielać gwarancji w jakiejkolwiekbądź formie, żyra na wekslach redyskontowanych w innych instytucjach temu ograniczeniu nie podlegają, 3) wystawiać weksli własnych (sola) i akceptować weksli trasowanych, 4) nabywać udziałów w innych przedsiębiorstwach i przystępować do innych spółdzielni, 5) Zezwolenie Rady Nadzorczej wystawia w jej imieniu prezes Rady Nadzorczej lub jego zastępca, który pod firmą Spółdzielni i pod słowami „Rada Nadzorcza" kładzie swój podpis, dodaje „Prezes" względnie „wiceprezes" Rady Nadzorczej. W takim pisemnem zezwoleniu musi być podana data uchwały Rady Nadzorczej z oświadczeniem, że uchwała ta została powzięta na zebraniu prawomocnie zwołanym zgodnie z § 3! niniejszego statutu. Zastępcą członka zarządu ustanowiono Augustyna Tkocza z Nowej Wsi. Sąd Grodzki w Katowicach.

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 8.

Dodatek

do Nr. 32 Gazety Urzędowej Powiatu Katowickiego z dnia 6 sierpnia 1932 r.

STATUT

Powiatowego Sądu Przemysłowego Katowice

„Na podstawie § 1, ustęp 1, 4 i 6 ustawy o Sądach przemysłowych z dnia 29 września 1901 r. (Dz. Ust. Rz. str. 353) w brzmieniu rozporządzeń z dnia 12 maja i 29 października 1920 r. (Dz. Ust. Rz. str. 958 i 1843) oraz ustawy z dnia 14 stycznia 1922 r. (Dz. Ust. Rz. cz. I str. 155) łącznie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 26 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 322) i ustawą z dnia 17 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 697) po wysłuchaniu przedstawicieli pracodawców i pracobiorców, wydaje się dla powiatów: Katowickiego i Pszczyńskiego, stosownie do uchwały Komisarycznego Wydziału Powiatowego w Katowicach z dnia 19 lutego 1931 r. i uchwały Komisarycznego Wydziału Powiatowego w Pszczynie z dnia 16 kwietnia 1931 r. następujący statut Powiatowego Sądu Przemysłowego".

Część I.

Przepisy ogólne.

§ 1.

Do rozpatrywania spraw ze stosunków spornych, wynikających w przemyśle:

1. pomiędzy robotnikami z jednej strony a ich pracodawcami z drugiej strony,
2. pomiędzy robotnikami, zatrudnionemi u tego samego pracodawcy,
3. pomiędzy osobami, trudniącemi się wykonaniem wyrobów przemysłowych dla poszczególnych przedsiębiórców przemysłowych poza ich warsztatem pracy (chałupnicy, chałupnicy zawodowi) a ich pracodawcami, nie wyłączając osób, które same dostarczają obrabiane lub przerabiane surowce lub półsurowce,
4. pomiędzy osobami, wymienionemi pod 3, jeżeli są zatrudnione u tego samego pracodawcy — zostaje utworzony Sąd przemysłowy.

Jako robotników w myśl niniejszego statutu należy rozumieć: czeladników, pomocników, robotników fabrycznych i uczni, odnośnie do których ma zastosowanie tytuł VII ustawy przemysłowej, jak również urzędników ruchu, werkmistrzów i funkcjonarjuszów, wykonujących wyższe techniczne czynności, których roczny zarobek z pracy nie przekracza 3.000,00 zł.

Kompetencja Powiatowego Sądu Przemysłowego w Katowicach nie dotyczy osób i spraw, które w myśl rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu, wydanego na podstawie § 1 i 82 ustawy o Sądach Przemysłowych z dnia 29 września 1901 r. podlegają kompetencji górniczych sądów przemysłowych.

§ 2.

Sąd przemysłowy jest właściwy, bez względu na wartość przedmiotu do rozpatrywania sporów:

1. co do rozpoczęcia, dalszego trwania i rozwiązania stosunku służbowego, jak również co do wydania albo treści książki roboczej, świadectwa, książki płatniczej, kart roboczych, książki wypłat zarobkowych, oraz co do udzielania informacyj przez pracodawcę o robotniku;
2. co do świadczeń ze stosunku pracy;
3. co do zwrotu świadectw, książek, papierów legitymacyjnych, dokumentów, narzędzi, ubrań, kaucji i t. p., oddanych z powodu zawarcia stosunku pracy;
4. co do pretensji ma odszkodowanie albo zapłatę kary konwencjonalnej z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków, dotyczących czynności określonych pod Nr. 1—3, jak również bezprawnych i nieprawdziwych uwag w książkach roboczych, świadectwach, książkach płatniczych, kartach roboczych, książkach wypłat zarobkowych, książkach kasy chorych lub kartach kwitowych ubezpieczenia funkcjonarjuszów i inwalidów, kartach podatkowych i podobnych dokumentach, dalej z powodu zaciągnięcia, udzielenia, odmowy lub treści informacyj pracodawcy o robotniku;
5. co do wzajemnych roszczeń robotników i chałupników tego samego pracodawcy, powstałych wskutek przyjęcia wspólnej pracy;
6. co do pretensyj z umowy, na podstawie której robotnik zostaje ograniczony w swej zawodowej pracy po ukończeniu stosunku pracy.

§ 3.

Do kompetencji Sądu przemysłowego nie należą:

1. spory (§ 2, 1-5) osób, wymienionych w § 1, jeżeli s, zatrudnione w zakładach gminnych, o ile te zakłady nie należą do przemysłu metalurgicznego, t. zn. do przemysłu wyrabiającego albo fabrycznie dalej przerabiającego: żelazo, stal, cynk, cyna, ołów, srebro, miedź i inne metale albo również do przemysłu pobocznego, połączonego z tymże;
2. spory robotników, zatrudnionych w kopalniach, salinach, sortowniach oraz podziemnych łomowiskach i dołach z ich pracodawcami, względnie robotników pomiędzy sobą;
3. spory pomiędzy:
   a) członkami cechów (§§ 81, 81 a ustawy przeprzemysłowej) a ich uczniami (§ 81 a, cyf. 4 cyt, ustawy);
   b) członkami cechów, dla których jest utworzony Sąd Rozjemczy według § 81 b, cyf. 4 i §§ 91 i t. d. ustawy przemysłowej a ich robotnikami;
4, spory pomocników i uczni, zatrudnionych w aptekach i przedsiębiorstwach handlowych oraz robotników, zatrudnionych w zakładach, znajdujących się pod administracją wojskową lub marynarki.

§ 4.

Nazwa Sądu brzmi:

„Powiatowy Sąd Przemysłowy Katowice".

Siedziba jego znajduje się w mieście Katowice.

Obwód jego obejmuje wszystkie gminy powiatu katowickiego z wyjątkiem miasta Mysłowice oraz wszystkie gminy tak miejskie jak i wiejskie powiatu pszczyńskiego.

§ 5.

Sąd składa się z 1 przewodniczącego, z 2 zastępców tegoż i 18 ławników i to 12 z powiatu katowickiego a 6 z powiatu pszczyńskiego.

Liczba zastępców i ławników może zostać zmienioną uchwałą Wydziału Powiatowego w Katowicach w porozumieniu z Wydziałem Powiatowym w Pszczynie.

§ 6.

Na członka Sądu przemysłowego — włącznie przewodniczącego i jego zastępców — powołuje się tylko osobę, która jest obywatelem Państwa Polskiego i ukończyła 30 lat życia.

Nie powołuje się na członków Sądu przemysłowego osób niezdolnych do piastowania tego urzędu, wskutek ułomności psychicznych lub fizycznych.

Nadto nie powołuje się na członków Sądu przemysłowego osób:

1. które utraciły zdolność do piastowania tego urzędu na skutek zasądzenia wyrokiem w postępowaniu karno-sądowem;
2. przeciwko którym wdrożono postępowanie z powodu zbrodni lub występku, które spowodować mogą utratę obywatelskich praw honorowych lub zdolności do piastowania urzędów publicznych.
3. które z powodu zarządzenia sądowego ograniczone są w rozporządzeniu swym majątkiem.

§ 7.

Przewodniczącego i jego zastępców wybiera Wydział Powiatowy w Katowicach w porozumieniu z Wydziałem Powiatowym w Pszczynie na przeciąg 1 — 3 lat. Wymienieni nie mogą być ani pracodawcami ani pracobiorcami.

Wybór przewodniczącego i zastępców wymaga zatwierdzenia przez wojewodę.

Postanowienie to nie ma zastosowania do urzędników państwowych lub komunalnych, sprawujących swój urząd na podstawie nominacji albo zatwierdzenia przez władzę państwową jak długo ten urząd piastują.

§ 8.

Ławnicy muszą być powołani w równej liczbie z pośród pracodawców i robotników. Ławników z koła pracodawców wybierają pracodawcy. ła-

wników z koła robotników zaś pracobiorcy. Wybór następuje na przeciąg 3 lat. Ponowny wybór jest dopuszczalny.

Ławnicy których okres urzędowania upłynął, ustępują dopiero wówczas, gdy ich następcy objęli urzędowanie.

§ 9.

Czynne prawo wyborcze posiadają osoby obojga płci, które:

a.) ukończyły 21 rok życia;

b.) w okręgu Sądu przemysłowego mają mieszkanie lub zatrudnienie;

c.) są obywatelami Państwa Polskiego.

Osoby wskazane w ustępie 2 i 3 § 6, nie mają prawa wybierania.

Członkowie cechu, dla których jest utworzony Sąd Rozjemczy według § 81b Nr. 4 i §§ 91-91b ustawy przemysłowej, jak również ich robotnicy nie mają ani czynnego, ani biernego prawa wyborczego.

§ 10.

Osoby prawne wykonują swoje prawa wyborcze przez swych zastępców prawnych.

Pracodawcami w myśl §§ 8 i 9 niniejszego statutu są osoby, prowadzące samodzielnie przedsiębiorstwa przemysłowe a zatrudniające regularnie przez cały rok albo w pewnych okresach roku przynajmniej 1 robotnika. Do pracodawców należy zaliczać również w myśl wymienionych przepisów zastępców samodzielnych przedsiębiorstw przemysłowych, którym powierzono kierownictwo przedsiębiorstwa przemysłowego lub pewnej części tegoż, jeżeli nie są robotnikami w myśl § 1 ustęp 2 niniejszego statutu.

§ 11.

Wybór ławników jest bezpośredni i tajny. Odbywa się na zasadzie systemu stosunkowości.

W celu przeprowadzenia wyborów przewodniczący Wydziałów Powiatowych w Katowicach i Pszczynie rozdzielają powiaty na obwody wyborcze.

Prawo wyborcze mogą wykonywać osoby zamieszkałe w okręgu Sądu przemysłowego tylko w tym obwodzie, do którego została przydzieloną miejscowość ich zamieszkania bez względu na miejsce zatrudnienia, osobom zatrudnionym w okręgu Sądu przemysłowego a zamieszkałym poza tym okręgiem tylko w tym obwodzie, w którym znajduje się ich miejsce pracy.

§ 12.

Dla obwodów wyborczych zostają utworzone. celem kierowania głosowaniem, Wydziały wyborcze. Jeden z Wydziałów wyborczych zostaje wyznaczony przez przewodniczącego Wydziału Powiatowego w Katowicach w porozumieniu z przewodniczącym Wydziału Powiatowego w Pszczynie, jako Główny Wydział wyborczy, do którego należy ogólne przeprowadzenie wyborów.

Każdy Wydział wyborczy składa się z przewodniczącego, 2 ławników i protokólanta. Dla każdego członka należy wybrać przynajmniej jednego zastępcę.

Przewodniczących i protokólantów Wydziałów wyborczych oraz ich zastępców mianuje przewodniczący Wydziału Powiatowego w Katowicach w porozumieniu z przewodniczącym Wydziału Powiatowego w Pszczynie. Ławników i ich zastępców wybierają pracodawcy i pracobiorcy, czynni jako członkowie Sądu przemysłowego, drogą wyboru tajnego albo przez reklamację w równej liczbie z pośród pracodawców i pracobiorców. Po raz pierwszy mianuje ławników Wydziałów wyborczych i ich zastępców dla powiatu katowickiego przewodniczący Wydziału Powiatowego w Katowicach, zaś dla powiatu pszczyńskiego przewodniczący Wydziału Powiatowego w Pszczynie z zachowaniem powyższych przepisów.

§ 13.

Przewodniczący Wydziałów Powiatowych w Katowicach i Pszczynie zarządzają wybory, oznaczają dzień głosowania i lokale wyborcze oraz ogłaszają to dwukrotnie przynajmniej na 6 tygodni przed wyborami w gazecie, używanej do urzędowych ogłoszeń odnośnej władzy powiatowej. W ogłoszeniu należy równocześnie podać czas głosowania, skład osobowy Wydziałów wyborczych, miejsce ich urzędowania oraz zawezwać uprawnionych do głosowania do złożenia list kandydatów na ławników Sądu przemysłowego na ręce przewodniczącego Głównego Wydziału wyborczego z zaznaczeniem, że głosowanie odbywa się tylko na zatwierdzone listy kandydatów.

Jedna lista może obejmować najwyżej 18 kandydatów.

Kandydaci winni być dokładnie oznaczeni przez podanie nazwiska, imienia, roku urodzenia, zawodu i miejsca zamieszkania a ich nazwisko opatrzone numerem porządkowym.

Listy kandydatów należy ustalić dla pracodawców i pracobiorców z osobna.

Listy te muszą być podpisane przez co najmniej 10 wyborców odnośnego grona wyborczego z wymienieniem zastępcy, upoważnionego do ewentl. pertraktacyj i przedstawione co najmniej na 3 tygodnie przed wyborami. Jeżeli nikt z podpisanych nie jest wymieniony wyraźnie jako zastępca listy kandydatów, wtedy podpisanego na pierwszem miej-

scu należy uważać jako zastępcę listy. Wyborcę, który podpisał kilka list kandydatów, należy skreślić z wszystkich list kandydatów. Zastępcom tych list należy polecić w razie potrzeby, by w miejscu skreślonego podpisu wystarali się o inny podpis.

Kandydatów przedstawionych na kilku listach, Główny Wydział wyborczy wzywa do oświadczenia się, z której listy chcą kandydować. Jeżeli w ciągu trzech dni nie oświadczą się w sposób wystarczający, wtedy zalicza się ich do tej listy, na której są przedstawieni na pierwszem miejscu. Jeżeli są umieszczeni na wszystkich listach na tem samem miejscu, wtedy zalicza się ich do listy, która pierwsza była przedstawioną. Jeżeli listy wpłynęły w tym samym dniu, rozstrzyga los.

Przewodniczący Głównego Wydziału wyborczego oznacza listy kandydatów numerami porządkowemi, wedle kolejności przedstawienia. Główny Wydział wyborczy bada je i po usunięciu przez zastępców list ewentl. braków zatwierdza i ogłasza je najpóźniej na 14 dni przed wyborami w gazecie wymienionej w ustępie 1.

Zatwierdzone listy kandydatów winny być wyłożone do wiadomości publicznej w lokalu urzędowania Głównego Wydziału Wyborczego. najpóźniej 10 dni przed wyborami.

Jeżeli tylko jedna lista zostanie przedłożona, wtedy wymienieni na tejże kandydaci uważani są za wybranych bez przeprowadzenia aktu wyborczego.

§ 14.

Akt wyborczy jest jawny, zaś głosowanie tajne. Każdy wyborca winien się wylegitymować przed Wydziałem wyborczym na jego żądanie. Jako legitymacja wystarczy dla pracodawców poświadczenie o dokonanem według § 14 ordynacji przemysłowej zgłoszeniu przedsiębiorstwa albo ostatnie pokwitowanie zapłaty podatku przemysłowego, dla pracobiorców zaś świadectwo ich pracodawcy lub władzy policyjnej, potwierdzające, że dany pracobiorca jest zatrudniony lub mieszka w okręgu Sądu przemysłowego. Uznanie innych legitymacyj zależy od Wydziału wyborczego.

§ 15.

Prawo głosowania wykonać można tylko osobiście przez oddanie kartki głosowania, którą należy ręcznie wypisać lub sporządzić w drodze powielenia i która winna zawierać tyle nazwisk, ile należy wybrać ławników. Kartę głosowania należy włożyć do urzędowej koperty, którą otrzymuje się od Wydziału wyborczego. Głosować można tylko na jedną z dopuszczonych list kandydatów. Jawiących się do wyboru należy zapisać do 2 tabelarycznie sporządzonych list, z których jedna jest przeznaczona dla pracodawców, druga dla pracobiorców, a które zawierają w pierwszej rubryce numer bieżący głosujących, w drugiej ich nazwisko, a w trzeciej uwagi co do legitymacji,

W liście pracobiorców należy umieścić czwartą rubrykę, w której podać należy prarodawcę, u którego dany wyborca pracuje.

W razie niedopuszczenia kogoś do głosowania, jako nieuprawnionego do wybierania, należy pomimo to nazwisko jego wpisać do tej listy, do której się zgłosił i zaznaczyć powód niedopuszczenia do głosowania.

Do zebrania kartek głosowania należy ustawić dla pracodawców i pracobiorców po jednej urnie wyborczej, do których uznani jako uprawnieni do głosowania wkładają swoje kartki głosowania.

Umieszczenie znaków zewnętrznych lub podpisów, protestów i zastrzeżeń na kartkach głosowania jest niedopuszczalne.

§ 16.

Po upływie czasu ustanowionego dla dokonania wyborów, należy jeszcze dopuścić do wyboru tylko te osoby, które już w lokalu wyborczym są obecne, następnie należy zamknąć głosowanie. Członkowie Wydziału wyborczego mają obowiązek zaświadczenie na listach swemi podpisami, że w oznaczonym dla wyboru czasie nikt więcej nie zgłosił się do wykonania swego prawa wyborczego.

Po ukończeniu wyboru należy wyjąć z urn koperty i je policzyć. Jeżeli przy porównaniu uzyskanej liczby z liczbą wyborców, którzy według list wzięli udział w wyborach, wykaże się różnica, wtedy należy to razem ze służącemi do wyjaśnienia sprawy przyczynami zaznaczyć w protokóle wyborczym.

Następnie wyjmuje się kartki głosowania z kopert i ustala się liczbę oddanych ważnych głosów.

W razie wątpliwości, czy kartka głosowania jest ważną, rozstrzyga Wydział wyborczy większością głosów, przy równej liczbie głosów rozstrzyga przewodniczący.

Następnie spisuje się protokół, do którego wpisuje się imiona i nazwiska członków Wydziału wyborczego, początek i koniec wyborów, wszystkie uchwały Wydziału wyborczego z krótkiem uzasadnieniem tychże oraz wynik wyborów.

Odnośnie do wyniku Wydział wyborczy winien podać liczbę wszystkich oddanych głosów, liczbę głosów unieważnionych i liczbę głosów ważnych, przypadłych na poszczególne listy kandydatów.

Protokół przesyła się, po podpisaniu przez wszystkich członków Wydziału wyborczego, natychmiast do Głównego Wydziału wyborczego. Razem

z protokółem należy przesłać listy tabelaryczne i kartki głosowania, które winny znajdować się w opieczętowanej paczce.

Główny Wydział wyborczy rozdziela liczbę mandatów na poszczególne grupy wyborcze, w stosunku do głosów dla danej grupy oddanych, a mianowicie w ten sposób, że naprzód wypośrodkuje dzielnik wyborczy. W tym celu należy sumę wszystkich ważnych dla wszystkich grup oddannych głosów podzielić przez liczbę mandatów, powiekszoną o 1; następna cała wyższa od ilorazu liczba jest dzielnikiem wyborczym.

Liczbę na każdą poszczególną listę kandydatów oddanych głosów dzieli się następnie przez liczbę dzielnika wyborczego, poczem przydziela Główny Wydział wyborczy każdej grupie wyborczej tyle mandatów, ile razy dzielnik wyborczy mieści się w sumie dla danej grupy oddanych głosów.

Przykład 1.

Ilość ławników wynosi 12. Oddano ważnych głosów 960. Z tego otrzymała:

lista Nr. 1	480 głosów
lista Nr. 2	296 głosów
lista Nr. 3	184 głosów

Dzielnik wyborczy wynosi:

960 (liczba oddanych głosów) podzielone przez 13 12+1 t. j. ilość ławników powiększona o 1) a więc:

960 : 13=73 11/13;

następną całą wyższą liczbą jest 74, dzielnik wyborczy wynosi zatem 74.

Otrzymują więc:

lista Nr. 1	480 : 74=6	mandatów pozostaje	36 głosów
lista Nr. 2	296 : 74=4	„ „	— „
lista Nr. 3	184 : 74=2	„ „	36 „

Obsadzono zatem ogółem 12 mandatów.

Przykład 2.

Ilość ławników wynosi 30. Oddano ważnych głosów 1240. Z tego otrzymały:

lista Nr. 1	264 głosów
lista Nr. 2	525 głosów
lista Nr. 3	412 głosów
lista Nr. 4	39 głosów
Razem:	1.240 głosów.

Dzielnik wyborczy oblicza się:

1240 : 31 (t.j. 30+1)=40. Następną wyższą całą liczbą jest 41, a więc dzielnik wyborczy wynosi 41. (Dalsze obliczenia jak przykład 1).

Jeżeli wszystkich mandatów nie rozdzielono, przydziela się zbywające pokolei tym grupom, które przy przeprowadzonym podziale wykazały największą resztę podziału.

Jeżeli reszty podziału są przy kilku grupach równe, przydziela się mandat tej grupie, która uzyskała więcej głosów, w razie równości głosów rozstrzyga los.

Liczbie kandydatów, która uzyskała głosów mniej niż wynosi dzielnik wyborczy, nie przysługuje prawo do żadnego mandatu.

Przykład 1.

Ilość ławników wynosi 30. Oddano ważnych głosów 2853. Z tego otrzymały:

lista Nr. 1	1328 głosów
lista Nr. 2	605 głosów
lista Nr. 3	463 głosów
lista Nr. 4	457 głosów
razem:	2.853 głosów

Dzielnik wyborczy odlicza się:

2853 : 31 (t.j. 30+1)=92 1/31, następną wyższą całą liczbą jest 93, dzielnik wyborczy wynosi zatem 93.

A więc otrzymują:

lista Nr. 1	1328 : 93 =14	mandatów,	pozostaje	26 głos.
lista Nr. 2	605 : 93 = 6	„	„	47 „
lista Nr. 3	463 : 93 = 4	„	„	91 „
lista Nr. 4	457 : 93 = 4	„	„	85 „

Rozdzielono zatem tylko 28 mandatów, pozostałe 2 mandaty przypadają po jednym, liście Nr. 3 i 4, ponieważ wykazują one największą resztę podziału (91 i 85).

Przykład 2.

Liczba ławników wynosi 60. Oddany ważnych głosów 12.452.

Z tego otrzymały:

lista Nr. 1	2842 głosów
lista Nr. 2	2729 „
lista Nr. 3	4808 „
lista Nr. 4	1463 „
lista Nr. 5	410 „
lista Nr. 6	200 „

Dzielnik wyborczy oblicza się:

12.452 : 61 (t.j. 60+1)=204 8/61, najbliższą wyższą liczbą całą jest 205, dzielnik wyborczy wynosi zatem 205.

A więc otrzymują:

Nr. 1	2842 : 205 =13	mandatów,	pozostaje	177 głosów
Nr. 2	2729 : 205 =13	„	„	64 „

Nr. 3	4808 : 205 = 23	„	„ 93	„
Nr. 4	1463 : 205 = 7	„	„ 28	„
Nr. 5	410 : 205 = 2	„	„ —	„
Nr. 6	200 : 205 = 0	„	„ 200	„

Rozdzielono zatem 58 mandatów, 2 pozostałe mandaty przypadają po jednym listom Nr. 1 i 3, jako wykazującym największą resztę podziału. Lista Nr. 6 nie otrzymuje żadnego mandatu, ponieważ suma uzyskanych przez nią głosów nie wynosi nawet tyle, ile dzielnik wyborczy.

Przykład 3.

Liczba ławników wynosi 30. Oddano ważnych głosów 2853.

Z tego otrzymały:

lista Nr. 1	1339 głosów
lista Nr. 2	595 „
lista Nr. 3	463 „
lista Nr. 4	366 „
lista Nr. 5	90 „

Dzielnik wyborczy oblicza się:

2853 : 31 = 92 1/31; dzielnik wyborczy wynosi zatem 93.

A więc otrzymują:

Nr. 1	1339 : 93 = 14	mandatów, pozostaje	37 głosów
Nr. 2	595 : 93 = 6	„ „	37 „
Nr. 3	463 : 93 = 4	„ „	91 „
Nr. 4	366 : 93 = 3	„ „	87 „
Nr. 5	90 : 93 = 0	„ „	90 „

Lista Nr. 5 nie otrzymuje żadnego mandatu, ponieważ suma oddanych na nią głosów jest niższą od dzielnika wyborczego. Rozdzielono więc wpierw 27 mandatów. Z pozostałych 3 mandatów otrzymują 1 mandat lista Nr. 3, a jeden mandat lista Nr. 4, ponieważ wykazują największe reszty z podziału (91 i 87 głosów). Trzeci mandat przydziela się liście Nr. 1, która posiadając taką samą resztę podziału jak lista Nr. 2, wykazuje jednak większą sumę oddanych na nią głosów. (Uwaga: Gdyby listy Nr. 1 i 2 posiadały tę samą resztę podziału i tę samą ilość uzyskanych głosów, wówczas rozstrzyga los, której ma przypaść pozostały mandat).

Jeżeli przy podziale liczby głosów przez dzielnik wyborczy przypadło według rozdziału o jeden mandat nad oznaczoną liczbą mandatów, odlicza się jeden mandat tej grupie, która posiada najmniejszą resztę podziału, a przy równości reszty tej, która uzyskać ma najmniejszą liczbę głosów.

W razie równości głosów rozstrzyga los.

Wybranymi ławnikami są ci kandydaci poszczególnych grup wyborczych, którzy kolejno począwszy od pierwszego na liście kandydatów są wymienieni. Dalsi kolejni kandydaci są zastępcami. Jeżeli lista kandydatów zawiera więcej nazwisk niż przypadło stanowisk ławników i zastępców ławników dla danej grupy wyborczej niż dopuszczalna, nie uwzględnia się nadliczbowych nazwisk.

O rozdziale mandatów spisuje się protokół, który podpisują wszyscy członkowie Głównego Wydziału wyborczego.

§ 17.

Wynik wyborów ogłasza Sąd przemysłowy, poraz pierwszy przewodniczący Wydziałów Powiatowych w Katowicach i Pszczynie, natychmiast w powołanej w § 13 gazecie, z zaznaczeniem, że zarzuty przeciwko wyborom należy wnieść w terminie prekluzyjnym jednego miesiąca po wyborach do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Równocześnie należy powiadomić wybranych o ich powołaniu jako członków Sądu przemysłowego z wezwaniem, by w razie nieprzyjęcia mandatów przedstawili swoje powody Sądowi przemysłowemu, poraz pierwszy odnośnemu Wydziałowi Powiatowemu.

§ 18.

Urząd ławnika jest urzędem honorowym. Wolno go nie przyjąć i złożyć tylko z tych samych powodów, które uprawniają do nieprzyjęcia bezpłatnego urzędu gminnego. Kto jednak urząd ławnika sprawował przez 6 lat, ma prawo nie przyjąć urzędu tego podczas następnych sześciu lat. Powody nieprzyjęcia uwzględnia się tylko wtenczas, jeżeli wybrany po zawiadomieniu go o wyborze przedstawił je na piśmie w ciągu jednego tygodnia.

Wnioski te rozpatruje odnośny Wydział Powiatowy.

§ 19.

Zarzuty przeciwko ważności wyborów są dopuszczalne tylko w ciągu jednego miesiąca od ogłoszenia wyniku wyborów. Należy je przedstawić Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Katowicach, który wybory, uchybiające ustawie lub wydanym na podstawie ustawy przepisom wyborczym, unieważnia.

§ 20.

Na miejsce ławnika, który zgodnie z decyzją Wydziału Powiatowego w Katowicach względnie w Pszczynie jest zwolniony od przyjęcia urzędu, albo który w ciągu okresu wyborczego przestanie być ławnikiem, wstępuje następny kandydat z tej samej listy wyborczej.

§ 21.

Jeżeli wybory nie doszły do skutku, albo 2 razy ulegną unieważnieniu, wojewoda śląski uprawniony jest:

a) wybory, które miały być uskutecznione przez pracodawców, względnie pracobiorców, przeprowadzić przez Wydział Powiatowy w Katowicach względnie Pszczynie,

b) wybory, które miały być przeprowadzone przez Wydział Powiatowy zastąpić mianowaniem członków.

§ 22.

Przewodniczący Sądu przemysłowego, po raz pierwszy przewodniczący Wydziałów powiatowych w Katowicach i Pszczynie, ogłaszają w powołanej w § 13 gazecie ostateczny skład Sądu z podaniem nazwisk i miejsc zamieszkania poszczególnych członków.

§ 23.

Przewodniczący Sądu przemysłowego i jego zastępcy składają przed objęciem urzędu przysięgę służbową wobec delegowanego przez wojewodę śląskiego urzędnika, ławnicy zaś przed pierwszą czynnością służbową wobec przewodniczącego lub jego zastępcy.

§ 24.

Członka Sądu przemysłowego, co do którego powstają lub wyjdą na jaw okoliczności, powodujące w myśl nininjszego statutu niewybieralność na sprawowany przez niego urząd, należy z urzędu usunąć. Usunięcie następuje przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Katowicach, po wysłuchaniu zainteresowanych.

Członek Sądu przemysłowego, uchybiający w sposób poważny obowiązkom urzędowym, może zostać usunięty z urzędu przez Sąd Okręgowy w Katowicach.

Co do postępowania i środków prawnych mają zastosowanie analogiczne przepisy, obowiązujące w należących do Sądów Okręgowych sprawach karnych. Oskarżenie wnosi Prokuratora na wniosek wojewody śląskiego.

Ławnicy z grona pracodawców, stający się po swym wyborze członkami cechu wspomnianego w § 9 ustęp 3 statutu oraz ławnicy z grona pracobiorców, wstępujący po ich wyborze do pracy u członka takiego cechu, zatrzymują urząd do następnego wyboru.

§ 25.

Przewodniczący oznacza na każdy rok kalendarzowy zgóry kolejność, według której ławnicy biorą udział w posiedzeniach Sądu przemysłowego i powołuje na wypadek przeszkody zastępcę ławnika.

§ 26.

Przewodniczący zawiadamia ławników pisemnie o terminie posiedzeń Sądu, w którym mają brać udział, zwracając uwagę ich na następstwa niestawienia się.

Na jednomyślny wniosek zainteresowanych ławników przewodniczący może zezwolić na zmianę ustalonej kolejności brania udziału przez poszczególnych ławników w posiedzeniach Sądu przemysłowego, o ile sprawy, mające być przedmiotem poszczególnych rozpraw, jeszcze nie są wyznaczone.

Wniosek i zezwolenie należy zaprotokółować:

§ 27.

Ławnicy w razie niemożności stawienia się są zobowiązani usprawiedliwić się pisemnie.

Ławników, którzy bez dostatecznego usprawiedliwienia nie jawią się na czas na posiedzenie albo w inny sposób uchylają się od swych obowiązków, należy zasądzić na zapłacenie kary porządkowej do 300,00 zł. oraz kosztów spowodowanych niestawiennictwem ławnika. Odnośne orzeczenie wydaje przewodniczący. Przewodniczący może znieść orzeczenie w całości lub częściowo, jeżeli zasądzony usprawiedliwi się później w dostateczny sposób.

Przeciwko temu orzeczeniu przysługuje prawo zażalenia do Sądu Okręgowego w Katowicach. Odnośne postępowanie toczy się według przepisów kodeksu postępowania karnego.

Ławnicy winni o każdej zmianie swego zamieszkania zawiadomić przewodniczącego w ciągu trzech dni.

§ 28.

Sąd przemysłowy rozprawia i decyduje, o ile ustawa o Sądach przemysłowych nie postanawia nic innego, w składzie 3-ch członków włącznie z przewodniczącym. Z ławników musi być jeden pracodawcą drugi pracobiorcą.

§ 29.

Ławnicy otrzymują za każde posiedzenie, w którem brali udział, odszkodowanie za stratę czasu, którego wysokość ustala Wydział Powiatowy w Katowicach w porozumieniu z Wydziałem Powiatowym w Pszczynie. Ławnikom z grona pracobiorców płaci się, o ile ich zarobek, który przez wzięcie udziału w posiedzeniu utracili, przewyższa to odszkodowanie, jeszcze odnośną różnicę. Odszko-

dowanie płaci się po posiedzeniu. Oprócz odszkodowania ławnicy otrzymują zwrot kosztów przejazdu do Sądu i z powrotem najtańszym środkiem przewozowym. Przy przejazdach kolejowych ławnicy otrzymują zwrot kosztu przejazdu trzecią klasą.

§ 30.

Dla Sądu przemysłowego ustanawia się Sekretarjat. Potrzebny lokal i siły biurowe przydziela Wydział Powiatowy w Katowicach.

Sekretarz Sądu przemysłowego, którego mianuje Wydział Powiatowy w Katowicach i ewentl. jego zastępca, biorący udział w posiedzeniach Sądu przemysłowego jako protokólant, muszą być zaprzysiężeni przez przewodniczącego Sądu przemysłowego.

Sekretarjat Sądu przemysłowego ma być połączony z Sekretarjatem Sądu kupieckiego w Katowicach.

Wszelkie czynności kasowe i rachunkowe uskutecznia Powiatowa Kasa Komunalna w Katowicach.

§ 31.

Koszta urządzenia i utrzymania Sądu przemysłowego, o ile nie znajdują pokrycia w jego dochodach, ponoszą powiaty katowicki i pszczyński.

Wydział Powiatowy w Pszczynie ponosi z pozostałych po potrąceniu dochodów, wydatków utrzymania Sądu przemysłowego część obliczoną w stosunku procentowym, w jakim stoją skargi z powiatu pszczyńskiego do sumy skarg Sądu przemysłowego.

Wydział Powiatowy w Pszczynie ponosi 20 % wszelkich wydatków utrzymania Sądu, o ile w ustępie 2 podany udział wynosi mniej jak 20 %.

Wydatki związane z przeprowadzeniem na terenie powiatu pszczyńskiego wyborów ławników Sądu przemysłowego ponosi całkowicie Wydział Powiatowy w Pszczynie.

Przewodniczący Sądu przemysłowego winien przedłożyć co rok sprawozdanie Wydziałom Powiatowym w Katowicach i Pszczynie z ogólnej działalności Sądu.

Część 2.

Postępowanie.

§ 32.

Sąd przemysłowy postępuje według §§ 26—57 i 59—61 ustawy o Sądach przemysłowych z dnia 29. września 1901 r. i rozporządzeń z dnia 12. maja i 29. października 1920 r. oraz ustaw z dnia 14. stycznia 1922, względnie 17. lipca 1924 r.

§ 33.

Za rozprawę sporu prawnego przed Sądem przemysłowym pobiera się jednorazowo opłatę, stosownie do wartości przedmiotu sporu.

Opłata wynosi od wartości przedmiotu:

do 20 zł włącznie	1,— zł
ponad 20—50 zł włącznie	1,50 „
ponad 50—100 zł włącznie	3,00 „

Od każdych dalszych zaczętych 100 zł podnoszą się należytości o 3,— złote. Najwyższa należytość wynosi 30 zł.

Pozatem mają zastosowanie przepisy § 58 ustępy 3, 4 i 5 ustawy o Sądach przemysłowych.

Część 3.

Sąd Przemysłowy jako Urząd pojednawczy.

§ 34.

W sporach pomiędzy pracodawcami i pracobiorcami co do warunków dalszego trwania lub wznowienia stosunku roboczego zainteresowane strony mogą powołać Sąd przemysłowy jako Urząd pojednawczy.

§ 35.

Sąd powołanie musi przyjąć, jeżeli wychodzi od obu stron i zainteresowani robotnicy i pracodawcy (pracodawcy o ile liczba ich wynosi więcej niż trzy) ustanowią zastępców, upoważnionych do wzięcia udziału w rozprawie przed Urzędem pojednawczym.

Zastepcami wolno mianować tylko zainteresowanych, którzy ukończyli 25 rok życia, posiadają obywatelskie prawa honorowe i nie są ograniczeni zarządzeniem Sądu we władaniu swoim majątkiem.

O ile pracobiorców w tym wieku niema albo niema w dostatecznej ilości, dopuścić wolno młodszych zastępców. Liczba zastępców każdej strony

z reguły nie powinna przekraczać 3-ch. Urząd pojednawczy może dopuścić większą ilość zastępców.

Urząd pojednawczy rozstrzyga według dowolnego uznania, czy pełnomocnictwa zastępców są wystarczające.

Jeżeli powołanie Sądu nastąpi tylko przez jedną stronę, przewodniczący winien drugą stronę lub jej zastępców lub mandatarjuszów o tem powiadomić, starając się równocześnie według możności, by i ta strona zgodziła się na powołanie Urzędu pojednawczego.

Przewodniczący winien i w innych wypadkach gdy zachodzą spory wspomniane w § 34, czynić staranie, by strony powołały Urząd pojednawczy i zalecić im to przy nadającej się sposobności.

Przewodniczący jest upoważniony przed rozprawą i podczas rozprawy zawezwać i przesłuchać osoby zainteresowane w sporach. Jeżeli Urząd pojednawczy został powołany według powyższych przepisów, może przewodniczący w przypadku niestawiennictwa nałożyć po uprzedniem zagrożeniu grzywnę do 100 zł. Przeciwko nałożenia grzywny przysługuje prawo zażalenia według przepisów procedury cywilnej.

Za osoby zainteresowane występować mogą ich zastępcy (§ 45 ustawy przemysłowej), prokurenci, kierownicy i t. p.

Rozprawy Urzędu pojednawczego są jawne.

§ 36.

Sąd przemysłowy czynny jako Urząd pojednawczy, składa się oprócz przewodniczącego, z równej ilości mężów zaufania pracodawców i pracobiorców.

Mężów zaufania wyznaczają zainteresowani. Jeżeli tego nie uczynią, mianuje ich przewodniczący. Jeżeli zainteresowani nie pogodzą się co do liczby mężów zaufania, którzy mają być powołani, przewodniczący oznacza ich liczbę i to przynajmniej dwóch dla każdej strony.

Mężowie zaufania nie mogą być wybrani z pośród zainteresowanych.

Przewodniczący ma prawo powołać jedną albo dwie osoby niezainteresowanych jako ławników z głosem doradczym. Przedtem winien wysłuchać obydwie strony.

§ 37.

Urząd pojednawczy, przesłuchując zastępców obu stron, ustala punkty sporne i okoliczności, od których zależy ich ocena.

Urząd pojednawczy a w przypadku ustępu 5 § 35 przewodniczący Sądu przemysłowego, ma prawo zawezwać i przesłuchać znawców dla wyjaśnienia dotyczących okoliczności.

Każdemu ławnikowi i mężowi zaufania przysługuje prawo stawiania pytań zastępcom i znawcom za pośrednictwem przewodniczącego.

§ 38.

Po wyjaśnieniu okoliczności Urząd pojednawczy na wspólnej rozprawie, daje sposobność każdej stronie do oświadczenia się do wywodów drugiej strony i również do zeznań znawców. Następnie Urząd pojednawczy stara się pogodzić strony.

§ 39.

Jeżeli ugoda dojdzie do skutku, należy ogłosić jej treść w gazecie powiatowej, w formie oznajmienia, podpisanego przez wszystkich członków Urzędu pojednawczego i zastępców obu stron.

§ 40.

Jeżeli ugoda nie dojdzie do skutku, Urząd pojednawczy wydaje orzeczenie polubowne, odnoszące się do wszystkich spraw spornych pomiędzy stronami. Orzeczenie polubowne wydaje się zwykłą większością głosów. W razie gdy głosy wszystkich powołanych dla pracodawców mężów zaufania są sprzeczne z głosami wszystkich mężów zaufania pracobiorców, przewodniczący może wstrzymać się od głosowania i stwierdzić, że orzeczenie polubowne nie doszło do skutku.

§ 41.

Jeżeli orzeczenie polubowne doszło do skutku przewodniczący oznajmia je zastępcom obu stron ustnie lub pisemnie, wzywając ich do oświadczenia się w przeciągu przez siebie wyznaczonego terminu, czy orzeczenie przyjmują.

Jeżeli strony w wyznaczonym terminie nie oświadczą się uważa się orzeczenie jako nieprzyjęte.

Po upływie terminu Urząd pojednawczy w podpisanem przez wszystkich swych członków publicznem oznajmieniu ogłasza w gazecie powiatowej treść orzeczenia polubownego i odnoszące się do niego oświadczenia stron.

§ 42.

Jeżeli ani ugoda ani orzeczenie polubowne nie doszło do skutku, przewodniczący Urzędu pojednawczego jest zobowiązany ogłosić to publicznie w sposób, przewidziany w § 41.

§ 43.

Sąd przemysłowy nie jest właściwy jako Urząd pojednawczy, jeżeli spor toczy się wyłącznie po-

między członkami cechu i ich pracobiorcami a dla cechu tego celem spełnienia określonych w § 81 a Nr. 2 ustawy przemysłowej zadań, istnieje osobny Urząd pojednawczy, którego skład i czynność normuje statut według §§ 63 — 73 ustawy o Sądach przemysłowych.

Jeżeli obydwie strony powołują Sąd przemysłowy jako Urząd pojednawczy jest on i w tych sprawach kompetentny.

§ 44.

Mężowie zaufania i ławnicy otrzymują na wniosek odszkodowanie za stratę czasu i zwrot kosztów podróży, według § 29 niniejszego statutu, znawcy (§ 37, ustęp 2) zaś odszkodowanie na podstawie ustawy o odszkodowaniu świadków i rzeczoznawców.

Część 4.

Opinje i wnioski Sądu Przemysłowego.

§ 45.

Na żądanie władz państwowych albo Wydziałów Powiatowych w Katowicach i Pszczynie Sąd przemysłowy obowiązany jest wydać opinję w sprawach przemysłowych. Odnośne opinje wydaje przy udziale wszystkich ławników — plenum Sądu przemysłowego — pod kierownictwem przewodniczącego.

Sąd przemysłowy ma prawo zwracać się w sprawach przemysłowych z wnioskami do władz, reprezentacyj związków komunalnych oraz do ciał ustawodawczych województwa i Państwa.

Do przygotowania opinji oraz wniosków przewodniczący Sądu przemysłowego może powołać wydziały z członków Sądu. O ile chodzi o sprawy dotyczące interesów tak pracodawców jak i pracobiorców wydziały muszą się składać z równej ilości zastępców obu stron.

§ 46.

W razie utworzenia stałego Wydziału składa się tenże z 2-ch pracodawców i 2-ch pracobiorców, których wybierają wszyscy ławnicy, pracodawcy i pracobiorcy z osobna ze swego grona pod kierownictwem przewodniczącego i to po każdych nowych wyborach ławników, na przeciąg okresu wyborczego.

§ 47.

Wybór odbywa się, o ile żaden ławnik nie sprzeciwia się temu, przez aklamację, w innym razie przez pracodawców i pracobiorcow z osobna, zapomocą zamkniętych kartek głosowania w ten sposób, że każdy uprawniony do głosowania napisze na kartce do głosowania tyle nazwisk, ile należy wybrać członków wydziału. Za wybranych uważa się tych, na których oddano najwięcej głosów. W razie równości głosów rozstrzyga los, ciągnięty przez przewodniczącego.

§ 48.

Plenum Sądu przemysłowego względnie Wydziału Sądu przemysłowego zwołuje przewodniczący Sądu, który też kieruje rozprawami. Zastępcy przewodniczącego mogą brać udział w obradach z głosem doradczym.

Uchwały plenum Sądu przemysłowego — Wydziału — zapadają zwykłą większością głosów włącznie z głosem przewodniczącego. Wniosek, za którym oddano tylko połowę głosów, uważa się za odrzucony.

§ 49.

Plenum Sądu przemysłowego musi być powołane:

1. jeżeli należy obradować lub powziąć uchwałę w sprawie wydania opinji wspomnianej w § 75 ustęp 1 ustawy o Sądach przemysłowych;
2. jeżeli conajmniej 6-ciu ławników Sądu przemysłowego domaga się, by sprawa przez nich oznaczona stała się przedmiotem wniosku, wspomnianego w § 75 ustęp 2 ustawy o Sądach przemysłowych..

Spraw, dotyczących przedsiębiorstw, niepodlegających orzecznictwu Sądu przemysłowego, przewodniczący nie poddaje pod rozprawy.

§ 50.

Z rozpraw plenum Sądu przemysłowego — Wydziału — należy sporządzić protokół, z którego musi być widoczne w razie rozbieżności zdań, jakie było zdanie pracodawców a jakie pracobiorców.

§ 51.

Wydaną przez plenum Sądu przemysłowego opinję lub uchwalony wniosek należy przedstawić właściwej władzy razem z odpisem sporządzonego z rozpraw protokółu.

Część 5.

Przepisy końcowe.

§ 52.

Nadzór służbowy nad Sądem przemysłowym sprawuje wojewoda śląski zgodnie z § 177 ustawy powiatowej.

§ 53.

Niniejszy statut wchodzi w życie z dniem ogłoszenia go przez Wydział Powiatowy w Katowicach w gazetach powiatowych powiatów katowickiego i pszczyńskiego. Równocześnie z dniem tym traci moc obowiązującą statut Sądu przemysłowego w Katowicach, zatwierdzony uchwałą Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931.

Katowice, dnia 19. lutego 1931 r.

Wydział Powiatowy

Prezes

M. p. *(—) Dr. Seidler*

Członek *(—) Popek* Członek *(—) E. Caspari*

Pszczyna, dnia 16. kwietnia 1931 r.

Wydział Powiatowy

Prezes

M. p. *(—) Dr. Jarosz*

Członek *(—) Jan Ligoń* Członek *(—) Wieczorek*

Powyższy statut ogłasza się z tem, że według reskryptu Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego z dnia 11 czerwca 1932 r. l. dz. P. H. 509/12 zatwierdzony został przez Radę Ministrów uchwałą z dnia 13 maja 1932 r. następującej treści:

„Na podstawie § 1 ust. 4 ustawy o sądach przemysłowych z dnia 29 września 1901 r. (Dz. U. Rz. str. 353) w brzmieniu rozporządzeń z dnia 12 maja i 29 października 1920 r. (Dz. U. Rz. str. 958 i 1843), ustawy z dnia 14 stycznia 1922 r. (Dz. U. Rz. str. 155), rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. nr. 32, poz. 322) i ustawy z dnia 17 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. nr. 73, poz. 697) łącznie z § 176 p. 1 ordynacji powiatowej z dnia 13 grudnia 1872 r. w brzmieniu ustawy z dnia 19 marca 1881 r. (Zb. u. pr. str. 155. 179) oraz art. 14 ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. o wprowadzeniu dekretów, ustaw sejmowych i rozporządzeń Rządu oraz o dalszem uzgodnieniu ustawodawstwa na obszarze b. dzielnicy pruskiej, rozciągniętym na górnośląską część Województwa Śląskiego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. nr. 2, z 1928 r. poz. 9) — zatwierdza się statut powiatowego sądu przemysłowego w Katowicach, uchwalony przez komisaryczny wydział powiatowy w Katowicach w dniu 19 lutego 1931 r. i przez komisaryczny wydział powiatowy w Pszczynie w dniu 16 kwietnia 1931 r."

Katowice, dnia 1 sierpnia 1932 r.

Prezes
Wydziału Powiatowego:
(—) Dr. Seidler.

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 8.

12